

Dissabte 4 de Quaresma

Text de l'Evangelí (Jn 7,40-53): En aquell temps, alguns del poble que havien sentit parlar a Jesús començaren a dir: «Aquest és realment el Profeta». D'altres deien: «És el Messies». Però uns altres replicaven: «¿És que el Messies ha de venir de Galilea? ¿No diu l'Escriptura que el Messies serà descendent de David i que ha de venir de Betlem, el poble d'on era David?».

La gent es va dividir per causa d'Ell. Alguns volien agafar-lo, però ningú no el va detenir. Els guardes del temple se'n tornaren a trobar els grans sacerdots i els fariseus. Aquests els van dir: «Per què no l'heu portat?». Els guardes respongueren: «Ningú no ha parlat mai com aquest home». Els fariseus els van replicar: «Vosaltres també us heu deixat enganyar? Qui de les autoritats o dels fariseus ha cregut en Ell? Només hi creu aquesta gentussa que ignora la Llei i es mereix la condemna!

Un d'ells, Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús, els diu: «¿És que la nostra Llei permet de condemnar ningú sense haver-lo escoltat primer i sense saber què ha fet?». Ells li respongueren: «¿Tu també ets de Galilea? Investiga l'Escriptura i veuràs com de Galilea no en pot sortir cap, de profeta». I cadascú se'n va anar a casa seva.

«Ningú no ha parlat mai com aquest home»

Abbé Fernand ARÉVALO
(Bruxelles, Bèlgica)

Avui, l'Evangeli ens presenta les diverses reaccions que produïen les paraules de nostre Senyor. Aquest text de sant Joan no ens refereix cap paraula del Mestre, però sí les conseqüències del que Ell deia. Uns pensaven que era un profeta; d'altres deien «aquest és el Messies» (Jn 7,41).

Veritablement, Jesucrist és aquest “signe de contradicció” que Simeó havia anunciat a Maria (cf. Lc 2,34). Jesús no deixava indiferents als qui l'escoltaven, fins al punt que en aquesta ocasió i en moltes altres «la gent es va dividir per causa d'Ell» (Jn 7,43). La resposta dels guàrdies que pretenien detenir el Senyor centra la qüestió i ens mostra la força de les paraules del Crist: «Ningú no ha parlat mai com aquest home» (Jn 7,46). És com dir: les seves paraules són diferents; no són paraules buides, plenes de supèrbia i falsedat. Ell és “la Veritat” i la seva manera de dir reflecteix aquest fet.

I si això succeïa en relació als seus oients, amb més raó les seves obres provocaven moltes vegades astorament, admiració; i, també, la crítica, la murmuració, l'odi... Jesucrist parlava el “llenguatge de la caritat”: les seves obres i les seves paraules palesaven el profund amor que tenia envers tots els homes, especialment, aquells més necessitats.

Avui, com aleshores, els cristians som —hem de ser— “signe de contradicció” perquè parlem i actuem no com els altres. Nosaltres, tot imitant i seguint Jesucrist, hem d'emprar igualment “el llenguatge de la caritat i de la tendresa”, llenguatge necessari que, en definitiva, tots som capaços de comprendre. Com escrigué el Sant Pare Benet XVIè en la seva encíclica *Deus caritas est*, «l'amor —caritas— sempre serà necessari, fins i tot en la societat més justa (...). Qui intenti desentendre's de l'amor es disposa a desentendre's de l'home com a tal».

«Ningú no ha parlat mai com aquest home»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui notem com es “complica” l'ambient al voltant del Senyor, pocs dies abans de la Passió ocorreguda a Jerusalem. Per causa d'Ell es genera com una mena de discussió i controvèrsia. No podia ser d'altra manera: «¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. He vingut a portar-hi divisió» (Lc 12,51).

I no és que el Redemptor desitgi la controvèrsia i la divisió, sinó que davant de Déu no s'hi valen les “mitges tintes”: «Qui no està amb mi, està contra mi. Qui amb mi no recull, escampa» (Lc 11,23). És inevitable! Davant d'Ell no hi cap una positura neutra: o existeix, o no existeix; és el meu Senyor, o no és el meu Senyor. No és possible servir a dos senyors alhora (cf. Mt 6,24).

Joan Pau II considerava que davant de Déu cal optar. La fe senzilla que el nostre bon Déu ens demana implica una opció. Cal optar perquè Ell no se'ns vol imposar: vingué a la Terra de manera discreta; morí anorreat, sense fer ostentació de la seva divinitat (Fl 2,6). És el que expressa meravellosament sant Tomàs d'Aquino en l'Adoro Te devote: «En creu era oculta sola la Deïtat, ara aquí [en l'Eucaristia] és oculta fins la humanitat».

Cal optar! Déu no s'imposa; s'ofereix. I resta per a nosaltres la decisió d'optar a favor d'Ell o de no fer-ho. És una qüestió personal que cadascú —amb l'ajut de l'Esperit Sant— ha de resoldre. De res serveixen els miracles, si les disposicions de l'home no són d'humilitat i senzillesa. Davant els mateixos fets, veiem els jueus dividits. I és que en qüestions d'amor no es pot donar una resposta tèbia, a mitges: la vocació cristiana comporta una resposta radical, tan radical com fou el testimoniatge de donació i obediència del Crist en la Creu.